

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire is shown in a close embrace at night. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a black, sleeveless, sequined dress and is holding a diamond ring. They are standing in front of a grand, ornate building with classical architecture, including columns and arches. The scene is illuminated by warm, golden light, suggesting a sunset or city lights. The overall mood is romantic and elegant.

Caitlin Crewsová
Nevinně
tvá

CAITLIN CREWSOVÁ

NEVINNĚ TVÁ

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě potěší, když se kromě příběhu s dobrým koncem v knížkách, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, dozvím i něco nového. Když autorky zabrousí do oblasti lidského konání a jednání, o němž jsem nic nevěděl, a dají si tu práci, aby všechno vysvětlily.

Tentokrát takovou knížkou je příběh Tary Pammi-ové Software pro lásku, který vychází v edici Sladký život. Hlavní hrdinkou je totiž hackerka, která prolomí bezpečnostní pojistky v programu hlavního hrdiny. Takže autorka si musela leccos načíst o programování, hackování počítačů, bezpečnostních systémech a vůbec spoustě věcí, o kterých bychom nepředpokládali, že mají v romantických příbězích své místo.

A popsala to tak, že jsem všemu (nebo skoro všemu) rozuměl!

V minulosti už jsem se tak poučil o ekologii, burze, restaurování obrazů, výrobě parfémů a spoustě dalších věcí. A dozvědět se něco nového je vždycky fajn, ne?

Už jsem zvědavý, jak bude příběh pokračovat. Na Software pro lásku totiž příští měsíc naváže příběh nazvaný Smlouva s Italem, který je přímým pokračováním. A vše bude ještě o další měsíc později ukončeno třetím dílem série, pojmenovaným Chybička v plánu.

Doufám, že zvědavá jste i Vy, takže se budeme těšit spolu.

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

NEVINNĚ TVÁ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Unwrapping the Innocent's Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7505-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7506-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7507-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Omlouvám se, pane,“ řekl jeho asistent s velkým respektem a nevtíravě, ale zároveň se mu nějakým záhadným způsobem podařilo těmi několika málo slovy vyjádřit všechny své pocity.

A Pascal Furlani jeho pocity sdílel.

A to přitom nebyl z těch mužů, kteří by se ohlíželi na pocity kohokoliv jen tak. Aniž by mu to vyhovovalo. Nebo mu z toho plynuly nějaké výhody.

„Dovolil jsem si sestavit ještě jeden seznam vhodných kandidátek,“ řekl stejným tónem Guglielmo. Rozhodně totiž nepatřil k asistentům, kteří by se báli dát najevo svoje názory, pocity nebo myšlenky, byť v dokonale úhledném balení. „Když už jste o ty předchozí dámy neprojevil ani trochu zájmu.“

Pascal věděl, že v jeho slovech byla skrytá výtká. Ve skle pozoroval asistentův odraz. Nestál u okna, ze kterého byl skvostný výhled na jednu z nejbohatších částí Říma, ale u skleněné přepážky, jež dělila jeho luxusní naleštěnou kancelář na dvě části. Byla záměrně zařízena tak, aby působila jako dokonalý protijed vůči klasické hrdosti a samolibosti římských dějin, které byly všude jinde ve městě až příliš zjevné.

Pascal sám moc dobře věděl, jak vypadá toto tři tisíce let staré město. Znal ho jako své boty, od zapomenutých uliček až po nejznámější náměstí, *piazzy*. A také až příliš dobře věděl, jaké to je, vyrůstat v chudých poměrech, zanedbávaný a opomíjený ve

stínu ruin bývalé slávy. A věděl, za co vděčí tomuto výjimečnému městu plnému rozporů a protikladů. Vždyť právě v jeho postranních ulicích vyrostl z nechtěného potomka milence své matky, jenž uznával jen své legitimní děti a jenž se ke svým životním chybám jednoduše otočil zády, v muže, který měl svůj život pevně v rukou.

A tak, i když si Pascal tvrdou prací zasloužil každý kousek tohoto rozlehlého výhledu z jeho kanceláře, mnohem pyšnější byl na to, co dokázal ve společnosti The Furlani Company.

Pascal považoval s pocitem uspokojení za slibný začátek to období, kdy jeho vlastní majetek přesáhl výši majetku jak jeho otce, tak i všech otcových milovaných legitimních dětí dohromady. Dosáhl toho v prvním roce po té nehodě.

Ta nehoda.

Pascal sevřel rty nelibostí, když se jeho myšlenky nechtěně dotkly časového období v jeho životě, na něž si přál beze zbytku zapomenout. Byla to doba, kdy téměř ztratil sám sebe.

Nikdy svému otci neodpustí, že ho ignoroval. Že ho považoval za kus nepotřebné věci. Netoužil přímo po pomstě, to ne. Ale chtěl, aby jeho život byl sám o sobě jistým druhem zúčtování. Díky svému neuvěřitelnému bohatství a moci získal Pascal nad otcem záhy převahu. Sice jen z dálky, ale i tak nevynechal ani jednu jedinou příležitost, aby dal z pozice mocnějšího obchodníka otci najevo přesně tolik zájmu, kolik pro něj měl on. Měl před očima jasný celoživotní cíl a ze svého směru se ani na okamžik neodchýlil snad už od samého dětství. Tedy až na tu jednu politováníhodnou zimu.

Málokterý muž by o sobě mohl říci, že jeho znovuzrození z ohně a popela není metaforou, nýbrž skutečností. Tak jako vždy se při vzpomínce na tu strašlivou autonehodu Pascalovy prsty dotkly jizev na tváři.

Měl ty jizvy rád. Připomínaly mu kým je a kam směřuje. A také to, jak málo chybělo k tomu, aby se vzdal cíle pro něco, co by dnes snad již konečně mohl nazvat pouhopouhým malým pokušením.

Ne, že by snad jeho vzpomínky na tu dobu byly... bezvýznamné.

Nicméně pohled na kancelář mu opět připomněl, kým doopravdy je. Co vše vybudoval vlastníma rukama a silou vůle. A díky tomu, čeho dosáhl, se dál a dál přibližoval všem vytýčeným životním cílům. Byl elegantní, uhlazený, bohatý, mocný. A nikdy nepomenul jedinou příležitost, aby byl trnem v oku otci. Aby byl ostrou dýkou zabodnutou do jeho zad. Do zad otce, který ho nikdy neuznal za vlastního, jenž o něj dokonce nikdy ani nezavadil pohledem. A matka se o něj také moc nezajímala, spíše ho s pokrčením ramen nechala napospas osudu.

Neměl v plánu zapomenout nic z toho, jak se sem, do této přepychové kanceláře, dostal.

„Kdybyste byl tak laskav, pane, a pohlédl na tablet. Zde, na tento seznam,“ z myšlenek jej vyrušil asistentův přehnaně klidný hlas, skrývající opětovné malé rýpnutí. „Připravil jsem vám výběr nejvýznamnějších dědiček, seřazených podle společenského postavení.“

Pascal se otočil zády ke kanceláři, jejíž interiér, plný žuly a oceli v samém středu Říma ho uklidňoval. Celá budova odpovídala jeho vizi. Byla vybudována jeho penězi. A jeho lidé pracovali na tom, aby se celá ta vize dál stávala skutečností.

A nyní byl čas na další krok. Potřeboval si najít manželku.

Nezáleželo na tom, jestli se Pascal chce nebo nechce oženit. S manželkou ale bude vypadat solidněji. Usedle. Což někteří jeho konzervativní obchodní partneři upřednostňovali. A díky manželce také nebude tak častým terčem bulvárních novinářů. Přesně tak, jak to po něm chce rada ředitelů. A také by měl díky manželce legitimního dědice.

Pascal by raději umřel, než aby nechal své dítě trpět nemanželským původem tak, jako kdysi trpěl on. A nejhorší na tom bylo, že neměl dokonce ani otcovo příjmení.

Takže manželství by bylo výhodné na všechny strany. Nejvíce mu záleželo na tom, aby už konečně učinilo přítrž nespokojenému brblání rady. Pascal, jako svobodný muž se zdravými potřebami, podle nich prý diskreditoval vlastní firmu. A byl z nějakého důvodu méně důvěryhodný než ostatní výkonní ředitelé, kteří měli manželky a legitimní děti.

Jakmile je muž ženatý a má děti, tak už se tolik nerozebírají jeho milenky a levobočci. Už se tolerují.

Pascal si přestal přejíždět prsty po jizvách. Vždy, když se dotýkal vybledlých jizev, měl zvláště sentimentální pocit.

A hlavně je tu zase prosinec, řekl jeho vnitřní hlas jízlivě.

I bez toho ale moc dobře věděl, že už brzy budou další Vánoce, další výročí. Věděl to stejně dobře, jako to, proč se jeho myšlenky poslední dobou pořád vracejí k té autonehodě a k plamenům, v nichž málem uhořel. Ačkoliv svoje přežití neměl nikdy chuť oslavovat. Nikdy ho to nelákalo.

S viditelnou netrpělivostí pohlédl na svého asistenta.

„A proč se domníváte, Guglielmo, že tato sbírka zoufalých společenských celebrit, lačnicích po penězích bude lákavější než ta předchozí?“ zeptal se.

„Měl jsem hledat *lákové* kandidátky, pane? To jsem nevěděl. Zaměřil jsem se spíše na ty *vhodné*.“

Pascal si byl jistý, že se na tváři Guglielma objevilo na vteřinu něco jako výsměch, přestože jeho asistent až dosud vždy neomylně věděl, co si ještě může dovolit a co už ne.

„Opatrně, Guglielmo,“ zamumlal. „Nebo si začnu myslet, že tento úkol neberete tak vážně, jak byste bezesporu měl.“

Přešel zpátky ke křeslu u psacího stolu z masivního kusu žuly, které vypadalo přesně tak, jak mělo. Jako trůn. A spolu s majestátním stolem to byl masivní monument Pascalovy těžce nabyté moci a vlivu. Guglielmo ukázal na tablet uprostřed stolu a Pascal ho s povzdechem zvedl a letmo projel nabídku potenciálních manželů.

Lady ta a ta, dále dcera Někoho Velmi Urozeného, premiantka všech možných vzdělávacích institutů. Pak dcera čínského filantropa. Dvě Francouzky, jejichž rodiny byly kdysi dávno v rodokmenu spřízněny s nějakými starodávnými králi. Argentinská dědička, která vyrostla na druhé straně světa za peníze z chovu dobytka.

Každá z těch žen byla svým způsobem krásná. Některá klasicky, jiná alespoň zásluhou vizážistek a stylistů. Všechny rovněž v něčem vynikaly. Jedna z nich měla vlastní charitativní nadaci. Druhá hrála na flétnu ve světoznámém orchestru. Další trávila většinu času na humanitárních misích. A ani o jedné z nich nebyla nikdy sebemenší zmínka v žádném z bulvárních časopisů.

Pascal by nikdy ani na okamžik neuvažoval o svatbě se ženou, o kterou se zajímali paparazzi. Stejně jako by nechtěl za manželku ženu, jež se pohybovala ve společnosti někoho podobného. Jako byla například jistá dědička z Kalifornie, která byla sice sama o sobě bez poskvrnky, ale měla nejlepší kamarádku, jež byla neustále v titulcích časopisů na celém světě. Ne, děkuji. Pascal rozhodně nestál o žádné skandály. Ani o kdovíjaká temná tajemství, jež se vynoří v tu nejhorší chvíli. Nechtěl vlastně žádná tajemství.

Pascal sám byl tím, jehož život byl plný skandálů a tajemství. A tak už si zažil své, když o něm psali v titulcích. Jeho nevhodný nemanželský původ a to, jak ho jeho otec celý život ignoroval, to vše by se mohlo považovat za další, ale neviditelné jizvy na

jeho druhé tváři. Vždy si připadal poznamenaný původem, rodiči.

Jeho žena musí být tím pádem bez poskvrnky.

„Nevypadáte moc spokojeně, pane,“ poznamenal Guglielmo suše. „Bohužel vám musím připomenout, že zdroj vhodných dědiček se slušným společenským postavením není nevyčerpatelný. Vlastně nám už vhodné dědičky, dá-li se to tak říci, spíše docházejí.“ Jemně sklonil hlavu, když se na něj Pascal zlostně podíval a dodal. „Pane.“

„Dnes mám schůzku s poslední ženou z minulého seznamu,“ připomněl mu Pascal.

„Ano, pane. Osobně jsem vám rezervoval stůl v té nejlepší restauraci v Římě. A to hned poté, co jste mi oznámil, jak velmi zklamaný jste byl ze schůzky s předchozí ženou.“

„Ano. Je to tak. Vůbec nevypadala jako na fotce,“ řekl Pascal temně.

„Bohužel, to je součástí dnešního online seznamování, jak všichni víme –“

„Tím si nejsem tak úplně jistý, Guglielmo. Na fotkách totiž vypadala jako sladká a konzervativně vyhlížející blondýnka. Zatímco na schůzku dorazila s modro-růžovým čírem a potetovanou paží. Upřímně, mně by se tak docela líbila, ale těžko mohu radě představit punkovou princeznu. Kdybych mohl, tak to udělám.“

„Žena, se kterou máte schůzku dnes, je bezúhonná a s punkem nemá zhora nic společného,“ řekl Guglielmo. „Ověřil jsem to osobně.“

Pascal se zlehka dotkl jizev. „Možná budu dnes z té schůzky tak nadšený, že už další nekonečné hledání nebude nutné.“

„Naděje umírá poslední,“ zamumlal Guglielmo.

Poté co se asistent vzdálil, se chtěl Pascal pustit do práce. Viděl, jak se mu hromadí maily, které vyžadovaly jeho neodkladnou pozornost. Avšak místo toho, aby se s nimi vypořádal, tak se přistihl, jak sedí za

stolem a mračí se na všechno, co ho obklopovalo. Na jednu zatracenou cihlu po druhé.

Protože myslel jen na ni.

Na svého anděla spásy. Na své největší pokušení.

Na ženu, která mu svou existenci málem zabránila v pomstě otci. Ve vybudování impéria.

Je prosinec, připomněl si. Vždycky v prosinci se přece cítím takhle pod psa. Hned po Novém roce bude lépe.

Zazvonění telefonu ho vrátilo zpátky do reality, pryč od té bohem zapomenuté vesnice na severu, od onoho zapomenutého údolí v Dolomitech. Kde tehdy málem při autonehodě uhořel. Doslova.

A ona ho ošetřovala, dokud se neuzdravil.

A od té doby ho myšlenky na ni pronásledovaly dnem i nocí.

Ale teď, slíbil si snad už posté, když se konečně pustil do čekajících povinností, už nechá minulost hezky tam, kam patří. A plně se soustředí na budování skvělé budoucnosti po boku ideální manželky.

„Myslím, že je nanejvýš důležité, abychom si hned na začátku společně stanovili zcela jasné podmínky a hranice,“ oznámila mu nejnovější kandidátka na manželku později toho dne na schůzce. Dorazila se značným zpožděním, evidentně byla příliš zaměstnána svojí náročnou pozicí členky jedné nepřilíš významné větve dánské šlechty. Vplula do nejluxusnější římské restaurace s nosem tak nahoru, jako kdyby ji snad Pascal pozval na schůzku do ulepeného plastového amerického fast foodu. Její povýšený výraz se nezměnil ani během první sklenky vína. „Je mi samozřejmě zcela jasné, že cílem tohoto manželského spojení by bylo zajištění pokračování rodinné linie.“

A tak jsem za jistých podmínek ochotna zavázat se ke zplození dědice,“ řekla mu povýšeně. „K čemuž by mělo dojít během čtyř let. A celkově se domnívám, že bude nejlepší, když se na rovinu a hlavně písemně

domluvíme na tom, že početí dědiců by mělo probíhat za určitých, a to přesně stanovených podmínek. A především za asistence reprodukční kliniky.“

Pascal si byl v té chvíli zcela jistý, že romantičtější schůzku by zažil snad i někde v továrně během obchodního jednání.

„Reprodukční klinika? Hm..., to je snad nějaký druh továrny na výrobu dědiců?“ zeptal se suše.

„Náhodou už mám zajištěného vynikajícího odborníka na reprodukci. Diskrétního a schopného, který zajistí, abychom byli všichni spokojení a v krvi další generace kolovala ta správná DNA.“

Pascal zamrkal. Měl už za sebou mnoho schůzek s různými ženami. S přihlouplými, s příliš sexuálně dravými, i s příliš otevřenými a upřímnými. Ale tohle... tohle bylo něco nového. Všechno bylo tak... neosobní.

„Díváš se na mne tak zvláště, jako bych snad řekla něco nevhodného,“ řekla.

„Omlouvám se.“ Pascal se pokusil o milý úsměv, ačkoliv mu přišlo na mysl, že se snad ještě nikdy necítil vůči nějaké ženě méně šarmantní. „Takže, pokud jsem to správně pochopil, navrhuješ, abychom namíchlali naše děti někde v laboratoři? Místo abychom se o to postarali tradičním způsobem?“

„Vždyť by šlo vlastně o obchodní dohodu,“ odpověděla chladně a vypadala, pokud to bylo vůbec možné, ještě povýšeněji. „Očekávám, že uspokojení budeš hledat jinde, a já rovněž. Samozřejmě diskrétně. Nechci skandály.“

„No, osobně se domnívám, že už nemůže být nic skandálnějšího než manželství bez sexu.“

Mezi dokonale vytrhaným obočím se jí objevil náznak vrásky. „A dle mého názoru zase není nepochybně nutné špinit dokonale fungující manželství něčím takovým.“

„Vidím, že jsi myslela na všechno,“ odpověděl.

Později, když se s ní rozloučil neupřímným slibem,

že ji jeho lidé zkontaktují, Pascal mávnutím propustil řidiče i s autem a místo toho šel pěšky.

Potřeboval se po té zvláštní schůzce potěšit procházkou Římem. Bylo to město, kde se narodil a strávil dětství, byť v chudobě. Město, kde se stal mužem a odkud se pak dal k armádě, aby získal, co mu matka ani otec nikdy nedali. Disciplínu. Uznání. A dokonce i kariéru. Případalo mu to jako elegantní řešení.

Až do oné zvláštní prosincové noci před šesti lety, podobné té dnešní. Kdy se poddal lehkovážnému a chvilkovému rozmaru. V Římě tehdy přšelo. A Pascal doufal, že by tedy v Dolomitech mohlo sněžit, alespoň snad na samém okraji Alp. Rozhodl se proto, že si zajede na sever a naučí se konečně lyžovat.

Trochu se teď nad svým tehdejším bláznivým nápadem pousmál. Kráčel právě po náměstí Piazza Navona, kde se konaly každoroční adventní trhy. Náměstí bylo díky nim snad ještě více přeplněné než jindy. Pascal se zkušeně vyhnul obvyklému proudu turistů i spěchajících Římanů a vychutnával si noční vzduch. Už dávno se naučil nevnímat toto předvánoční šílenství, které mu čím dál více připadalo jako svým způsobem znečištění životního prostředí. A jež bude trvat až do Tří králů, kdy naštěstí odezní v jiskřivém a mrazivě čistém chladu zbrusu nového roku.

Noc byla chladná a trochu vlhká. Přímo dokonalé počasí na podobnou nostalgicky zádumčivou náladu, jakou měl teď Pascal. Začal se zamýšlet nad tím, jak se vůbec mohl ocitnout na schůzce s tou nejvíce neosobní a chladnou ženou, jakou si jen mohl představit. Opravdu klesl až tak hluboko? Jít na schůzku s ženou, pro kterou je manželství jen povinnost a děti pouhý laboratorní proces?

Už delší dobu věděl, že se bude muset oženit, ale nějak si představoval, že to bude... méně chladné. Vřelejší. Nebo alespoň přívětivé... přátelské.

Zatraceně, svoje děti si chtěl udělat sám! A navíc neměl v plánu jít ve stopách svého otce. Až se ožení,

tak neměl v úmyslu být svojí manželce nevěrný. Nechtěl žádné postranní aférky.

Nechtěl stvořit další ženu, jakou byla jeho matka. Tak zranitelnou a nesamostatnou, že nebyla schopna se postarat ani o vlastního syna. A nikdy, nikdy, nebude riskovat možnost mít nemanželské dítě.

Z té představy se mu udělalo špatně.

V kapse mu zabzučel mobil, věděl, že to je Guglielmo. Po každé schůzce volal, aby se informoval, jak proběhlo Pascalovo rendez-vous, jež však bylo ve skutečnosti spíše osobním pohovorem s potenciální manželkou. Pascal byl přesvědčený, že se může vyhnout zdlouhavému a nesmyslnému seznamovacímu procesu, objednat si prostřednictvím asistenta přesně to, co chce, a pak to i získat. Fungovalo to v obchodě, tak proč ne v seznamování? Proč jen je tak zatraceně těžké najít vhodnou manželku?

Zvonění mobilu ignoroval.

Měl by přemýšlet o milionech dalších pracovních závazků, jež vyžadovaly jeho plnou pozornost, ale místo toho ztrácel sám sebe v chaotickém objetí věčného města. Řím byl sice monumentem historie, ale zároveň se neustále měnil. Bylo to město plné protikladů a bylo více než nerozlučně spjata s Pascalovým životem. Místem, kde mu došlo, že samotná jeho existence některé lidi uráží. A kde konečně přišel na to, jak svou existenci učinit smysluplnou.

Procházkou Římem ho vždy uklidňovaly. Držely ho při životě v temných letech plných zoufalství. Kdy se za nekonečných nocí procházel ulicemi, sám se svými myšlenkami, obklopen prastarou a velkolepou římskou architekturou. A vždy ho to posílilo. Činilo ho to schopným a mocným. Zas a znovu.

Byl zde na svém místě. Bylo to jeho město. Patřil sem se vším všudy, takže nebyl jediný důvod, proč by se měl v myšlenkách pořád vracet do té malé, ospalé vesničky, obklopené vysokými horami.

Zastavil se v polozapomenutém nádvoří u fontány,